

нему и той съ една придобита вече ловкост доста майсторски рисува. Нему, обаче, липсва по-голяма дълбочина на чувството, разкриване по-издълбоко вътрѣшния миръ на неговитѣ герои и типове. Има разкази, съ които той показва, че може да постигне повече. Най-силентъ, живообразентъ и съ темпераментъ написанъ е прѣвиятъ отъ разказитѣ въ тоя томъ — очерктъ «Зълъ духъ».

Н. Г. Данчовъ, който работи отъ десетина и повече години въ областта на разказа, авторъ на скипитѣ «Дъждовни дни» и пиесата «Азъ искамъ да живѣя», издаде прѣзъ изтеклата година нова сбирка разкази подъ заглавие «Когато слънцето захожда». Съ тия си разкази Данчовъ твърдѣ много се различава отъ ония въ «Дъждовни дни». Въ тѣзи има твърдѣ много реализмъ. Емилъ Зола, Артуръ Шнитцлеръ, Пшибишевски даватъ основния тонъ на разказитѣ въ «Когато слънцето захожда». Въ тѣхъ Д. разкрива булото на идеализма, което отдѣля човѣка отъ реалния животъ и което му дава единъ по-висшъ духовенъ животъ. Материята, законътъ за съществуването — ето двигателитѣ на живота споредъ Д. И този животъ той рисува въ своитѣ разкази. А това, което отнема отъ тѣхната цѣна е, че авторитъ прѣднамѣрено излиза да доказва своята теза. Нѣколко отъ разказитѣ му сж дори силно тенденциозни — въ тѣхъ е дадено повече мѣсто на мисълта, отколкото на литературата. Баща, който гледа играещитѣ около му дѣца — плътъ отъ неговата плътъ — разказва на своя приятелъ за законитѣ на живота. Той си служи съ природата: вѣтрѣтъ духа прашеца отъ цвѣта на дърветата, за да оплоди плодника и даде животъ на ново дърво. Той и жена му — отъ двата полюса на земното кълбо — вѣтрѣтъ на живота е събралъ, макаръ прѣзъ редъ перипетии, за да може да се продължи живота. И ето, законитѣ на живота не могатъ да се избѣгнатъ — той гледа радостно милитѣ и пѣргави свои дѣца, носящи образа на него и жена му...

Стилътъ на Д. е лекъ, увлекателенъ, но на мѣста прѣтрупанъ. Разказитѣ му сж написани съ доста смѣлостъ при една съразмѣрност на формата. Нѣкой отъ тѣхъ сж вече печатани въ Българска Сбирка.

Ив. Ст. Андрейчинъ прѣзъ тази година започна издаването на седмично литературно списание „Бисери“, около което събра съвършено нови хора, работитѣ на повечето отъ които сж съвършено слаби. Вѣренъ на себе си, Андрейчинъ и въ това си списание най-вече третира чрѣзъ свои и прѣводни работи проблемата за жената.

Отдѣлна сбирка стихове прѣзъ изтеклата година издаде младиятъ поетъ Ник. Вас. Ракитинъ — «Животътъ, може би, е сънъ». Въ настоящата си сбирка Ракитинъ се явява, като единъ спокойно творящъ поетъ — прѣдимно майсторъ рисуващъ. Повечето отъ стихотворенията му тукъ сж акварелни картини, боитѣ върху които спокойно сж слагани съ увѣреността на майстора художникъ.

